

Pondelok 19. týždňa v Cezročnom období

Rozjímanie na pondelok 19.
týždňa v Cezročnom období.
Navrhované témy sú: apoštoli
nerozumejú Ježišovi; smútok
pred nami skrýva radosti
života; jednoduchosť potrebná
na „dobytie“ Pánovho Srdca.

JEŽIŠ je niekedy ťažko pochopiteľný.
V evanjeliu vidíme, že apoštoli nie
vždy chápu význam jeho slov alebo
jeho skutkov. Napríklad krátko po
rozmnožení chlebov, keď Pán
komentoval kvas farizejov,
poznámenal, že ešte nezískali pravú
perspektívu: „Maloverní, prečo
premýšľate, že nemáte chlieb? Ešte

nerozumiete, ani sa nepamätáte na päť chlebov pre päťtisíc ľudí a koľko košov ste nazbierali?“ (Mt 16, 8-9). Pri inej príležitosti je to svätý Peter, ktorý nerozumie ohlasovaniu Ježišovho umučenia. V snahe odradiť ho od toho Majster ho karhá: „Chod mi z cesty, satan! Na pohoršenie si mi, lebo nemáš zmysel pre Božie veci, len pre ľudské!“ (Mt 16, 23).

Je normálne, že na našej ceste k Bohu sa stretávame so svetlom a tmou viery; s chvíľami pochybností, v ktorých nepochopíme zmysel vecí, ktoré sa nám dejú. Pán nás nešetří pred takýmito temnotami. Apoštoli a mnohí svätí v priebehu storočí tiež prešli takýmito skúškami. Zároveň môžeme podobne ako oni získať istotu, že za mrakmi je slnko. Možno prvá reakcia môže byť podobná reakcii svätého Petra a snažiť sa za každú cenu utiecť pred týmto neúspechom. Na druhej strane nás Ježiš pozýva, aby sme objavili dobro,

ktoré sa v tejto ťažkosti skrýva. Tak ako nám jeho smrť na kríži dala život, aj neúspechy môžu skrývať niečo nesmierne cenné.

Ako hovorí svätý Josemaría, niekedy je hlavným bohatstvom, ktoré môžeme z týchto situácií vyťažiť, potreba ukotviť sa s väčšou dôverou v nášho Pána: „Táto neistota je ďalším dobrodením Božej lásky, lebo ma vedie k tomu, aby som sa ako malé dieťa pevne držal v náručí svojho Otca a každý deň trochu bojoval o to, aby som sa od neho neodlúčil. Vtedy budem mať istotu, že Boh ma nepustí zo svojich rúk“[\[1\]](#). V tomto čase modlitby môžeme prosiť Pána, aby nám pomohol objaviť zmysel vecí, ktoré sa nám každý deň dejú, a nestratiť radosť, keď im nerozumieme, pretože vieme, že On nás v každom okamihu vidí, sprevádza, žehná nás a stará sa o nás.

PO NIEKOLKÝCH skúsenostiach nepochopenia sa Pán vracia, aby oznámil učeníkom: „Syn človeka bude vydaný do rúk ľudí; zabijú ho, ale tretieho dňa vstane z mŕtvych“ (Mt 17, 22-23). Mohlo by sa zdať, že jeho učeníci už budú mať istú znalosť prekvapujúcich prorociev svojho Majstra. Evanjelium však ukazuje, že ešte zďaleka nemajú nadprirodzený pohľad potrebný na pochopenie jeho slov: pri tomto oznámení „boli veľmi smutní“ (Mt 17, 23).

Apoštoli nechali svoj pohľad zakaliť smútkom. Tento pocit im nedovoľuje jasne vidieť, že Pán im dáva kľúč k ich radosti, ktorej nedovolí, aby vtrhla do ich sŕdc: že jeho umučenie má zmysel, pretože On vstane z mŕtvych a oslobodí ich od hriechu. Smútok im bráni radovať sa z dobrej správy o spáse. Preto ho niektorí „púštni Otcovia opísali ako červa

srdca, ktorý hľadá a vyprázdňuje toho, kto ho prechováva“[2]: núti nás obracať pozornosť na všetko, čo nezodpovedá našim očakávaniam, a sťažuje nám radosť zo skutočností okolo nás.

Pán nám v našom každodennom živote naďalej ohlasuje, tak ako to robil apoštolom, prísľuby a túžby, momenty umučenia a vzkriesenia. Robí to prostredníctvom našich každodenných úloh, prostredníctvom vzťahov, ktoré utkávajú náš život. Každá udalosť, každý človek je v istom zmysle Božím posolstvom. Ak ich prijímame s radosťou zo vzkriesenia, môžeme vycítiť zmysel aj tých vecí, ktoré sú bolestné. „Akokoľvek je život plný protirečení, nenaplnených túžob, neuskutočnených snov, stratených priateľstiev, vďaka Ježišovmu zmŕtvychvstaniu môžeme veriť, že všetko bude zachránené. Ježiš vstal z mŕtvych nielen pre seba, ale aj pre

nás, aby zachránil všetko
neuskutočnené šťastie v našom
živote. Viera vyháňa strach a
Kristovo vzkriesenie odstraňuje
smútok ako kameň z hrobu“[3].

BYŤ SVEDKAMI skúšky apoštolov nás
môže naplniť útechou. Mali
neúspechy, pochybnosti, trápenia...
ale nikdy im nechýbala
jednoduchosť. Svoje pochybnosti
napríklad vyjadrili s jasnosťou.
Tvárou v tvár neúspešnému zázraku
s posadnutým sa pýtajú: „Prečo sme
ho nemohli vyhnať?“ Na inom mieste
chcú poznať zmysel Pánovho
spôsobu učenia: „Prečo im hovoríš v
podobenstvách?“ (Mt 13, 10).
Neskrývajú ani svoje pocity:
prejavujú svoju radosť, keď sú v sláve
na vrchu Tábor – „Ako dobre je nám
tu“ (Mt 17, 4) – a svoj smútok pri
druhom ohlásení umučenia (porov.

Mt 17, 23). Svätý Josemaría nás vyzval, aby sme sa pozreli na túto vlastnosť učeníkov: „Pozri sa: apoštoli aj pri všetkých svojich zrejmých a nepopierateľných slabostiach boli úprimní, jednoduchí... priehľadní. Aj ty máš zrejmé a nepopierateľné slabosti. — Kiež ti nechýba jednoduchosť“[4].

Táto cnosť nám pomáha zveriť sa do Božích rúk, zakotviť v jeho istotách, a nie vo vlastných. Každý deň nám ponúka niekoľko príležitostí vteliť sa do tohto apoštolského postoja: oslovovať Boha ako deti, bez potreby brilantných rečí; milovať ľudí takých, akých ich stvoril, bez toho, aby sme ich chceli meniť po svojom; žiť v prítomnosti, a nie vo fantáziách; s dôverou vyjadriť Ježišovi pochybnosti, ktoré možno máme... Jednoduchosť pritiahla Boží pohľad na Pannu Máriu. Ona „vo svojej malosti ako prvá dobyla nebesá. Tajomstvo jej úspechu spočíva práve

v tom, že sa uznala za malú, že sa uznala za núdznu. U Boha je schopný prijať všetko len ten, kto sa uzná za nič. Iba tí, ktorí sa vyprázdnia, sú ním naplnení. A Mária je *plná milosti*(Lk 1, 28) práve vďaka svojej pokore“[5].

[1] Svätý Josemaría, *Krížová cesta*, XIV. zastavenie.

[2] František, *Audiencia*, 7-II-2024.

[3] *Ibid.*

[4] Svätý Josemaría, *Cesta*, bod 932.

[5] František, *Anjel Pána*, 15-VIII-2021.

pdf | document generated
automatically from [https://
dev.opusdei.org/sk-sk/meditation/
pondelok-19-tyzdna-v-cezrocnom-
obdobi/](https://dev.opusdei.org/sk-sk/meditation/pondelok-19-tyzdna-v-cezrocnom-obdobi/) (08.08.2025)